

“Benet, un capellà que pensa i viu com un home, és inventat, no en conec cap”

Helena Rufat (Torrelameu, la Noguera, 1967) professora de filologia catalana i narradora, publica a Edicions de 1984 la seva primera novel·la, *Una història d'amor*.

—Per als de casa, l'anunci del casament del rector del poble, mossèn Bonet, que pateix una malaltia terminal, amb la minyona, va ser “una enorme sorpresa”. Per a la gent del poble, no? No en dieu res.

—A veure. És una novel·la molt sintètica i el poble és un rerefons i només m'interessa quan apareix algun acte multitudinari. Potser sí que es podria haver fet alguna referència, però en principi aïllo els personatges principals, que són pocs, de la massa. La massa només apareix als enterraments, als actes públics i a la botiga, sempre en grup. I m'interessava matisar la reacció dels personatges que envolten mossèn Bonet, no pas la massa.

—El fet és que a mossèn Bonet no sembla preocupar-lo com reaccionarà el poble.

—No. En absolut. De fet al primer capítol ja és un capellà buit. És capellà d'ofici però per dins és un home com un altre. I vol ser lliure. Vol tenir la Teresa. I té dubtes, té sentiments d'amor, té ràbia en determinats moments... És un home i a les portes de la mort no el preocupa gens el que dirà la gent. Al primer capítol l'església és plena i se sent un participant més de la farsa. És conscient que la gent no l'entendrà però no el preocupa perquè està en situació límit. I per primera vegada decideix pensar en ell, no deixar-se portar.

—Tampoc entra en escena el bisbe, que ha de reaccionar d'alguna manera, si un rector seu es decideix casar-se de la nit al dia.

—El bisbe? No. És que no els dóna temps. Benet actua ràpid.

—On es casen? L'escena del casament no té escenari.

—A l'habitació de casa. Per a mi queda clar que és a l'habitació, en la intimitat de gent i de lloc. Penso que queda clar que Benet està sempre a l'habitació, des d'un determinant capítol, que fa més llit que res.

—Té base real el fet que un rector de poble es casi a les

Helena Rufat s'estranya com a novel·lista amb l'obra *Una història d'amor*, publicada a Edicions de 1984.

portes de la mort sense secularitzar-se?

—No. És real la descripció física del personatge d'en Cauets, però no els seus fets i accions. És real també la manera d'actuar de la família Riera, una família amb poder durant el franquisme, de la postguerra rural. És real fins i tot la relació matrimonial entre els pares Riera, l'Elisenda i en Lluís Riera, una Elisenda que ja li està bé que el marit vagi amb altres dones perquè té el seu lloc de

senyora de la casa assegurat. La Teresa, tot i que no la vaig conèixer, sí que en un determinant moment sé que al poble, que buscava una família per remuntar l'escola, va aparèixer un dia amb taxi una noia de Barcelona amb tres fills, però no va quedar-s'hi, a diferència de la Teresa de la novel·la. Aquestes petites engrunes són reals. Benet és inventat de cap a peus un capellà que pensa i viu com un home, que no és religiós. La veritat es que no en conec cap.

—Mossèn Benet es decideix a casar-se perquè té al davant una mare soltera a l'abast?

—És casa perquè reflexiona sobre el que ha estat la seva vida i decideix fer dos actes de completa llibertat. L'un és casar-se i l'altre triar com ha de ser el seu futur, davant de la malaltia terminal que pateix, en quin moment aturarà el seu camí. Decideix casar-se també per un altre motiu, pel desig de perennitat. La seva vida ha estat molt buida i com que la Teresa li ofereix fills, això li permet perpetuar-se, poder seguir més enllà, perpetuar-se en la memòria, que la família continuï. Per tant, la relació entre els dos personatges no és amorosa, passional, típica, sinó una relació en la qual entren molt més motius.

—Sense la Teresa, hauria buscat una altra dona per casar-se?

—No. Benet pateix dos revulsius, en el marge d'un any. L'un és l'arribada de la Teresa amb els nens, però sense anar més enllà, fins que arriba el segon motiu que l'empeny a actuar, la malaltia i la reflexió sobre la seva vida. Llavors és quan es rebel·la i es decideix a fer el pas. D'entrada ell no s'havia plantejat casar-se, només havia tingut un amor d'adolescent que va quedar truncat.

Lluís Bonada